

БЕЗ ЦЕДУЉЕ

Фебруар је осион месец и црепови су у то време баш клизави. А мој комшија Миле имао је седамдесет и неку. Онако висок, каквим га је бог дао, са смешно климавим ходом као да, недајбоже, има ишчашене кукове, узео је себе у најам да поправи кров. И као такав се, по први пут, нашао на олимпијској висини. Знало се да није био с раскида да дрмне понеку, мада су лекари, после можданог удара који је преживео, били експлицитни да се, што се алкохола тиче, „унормали“. Наравно, знао је гос'н Миле да су бесплатни савети најчешће бескорисни, па је на столу увек држао боцу „мекe“, из које је знао да оточи и „пре“ и „после“, а тих ситуација, како промућурни чита-лац може да претпостави, било је напретек.

Тог јутра, снаха му је скувала кафу и наточила ракију у чашу са стопом – величина „тројка“, стаклена, струкирана, какве се још могу видети само по сеоским кућама. Док је он густирао кафу и ракију, сунце није дангубило – било је већ добрано одскочило, и то гос'н Милету би знак да изађе напоље и да мердевине које бежу положене поред зида штале однесе до куће и прислони уза зид. Снаха му их придржа док се није попео.

Кад се испео на кров полако се усправио, мало раширио руке као да се двоуми да ли да полети, а онда је кренуо према слемени куће. Опрезно, као да гази по јајима. Али, као што ће се убрзо видети, опрезност је поприлично широк појам и често није гарант безбедности. Тек, било како било, комшија Миле је, кажем, у једном тренутку застао, као да је схватио да је све ово немогућа мисија. Није више мислио на проклету рупу кроз коју се целу боговетну ноћ удевала киша и на плафону направила повећу флеку. Чуо је пре неки дан мачке које су се горе, изнад њега, рњале сву ноћ, не дајући му да заспи. Питао се, који их враг тера да се пентрају тако високо, кад све то могу сербез да обаве у амбару или у сенику иза куће. Но, сад је био ту где јесте, несигуран и лелујав. Покушао је да полако чучне, верујући да тако може лакше да контролише новонасталу ситуацију. Окренуо се да види где је снаха, али ње доле више није било. Сети се да је она, пре него што су изашли, тек помузено млеко била ставила на шпорет да узаври. Одустаде од идеје да је позове. А и шта ће му? Би га срамота да јој каже да оде и позове неког од комшија, те одлучи да се поисправи и крене до места где се црепови бежу померили. Направи неколико несигурних корака, а онда опет застаде. Учини му се да му не иде лоше и одлучи да продужи. И таман кад беше заузео да учини следећи корак одједном му нога на којој је имао ослонац проклиза и он, схватајући да је враг однео и шалу (и равнотежу), махинално рашири руке – и полете! Ничег у тој слици није било од лета птице, ако сте то помислили. Онако кра-

кат, у ваздуху, пре је личио на унтерцигер који је ветар отргнуо с ленке и сад га ковила кроз ваздух пре него што га пусти да падне на земљу.

Али, не би у том тренутку било лепо занемарити (јер се неће поновити) оно што је гос'н Милету прошло кроз главу. Људи стално мисле да оно што се деси у секунд-две толико и траје. О, како се варају!

Први стални посао г'осн Миле је добио у Атељеу 212. После завршеног електро-техничарског заната, пар година је био лева и десна рука извесном Јоци Електрики, да би га један његов комшија (гардеробер у Атељеу – и он је покојни) препоручио комисији за пријем а ова га глат примила. Лани је, с тог места, гос'н Миле отишао у пензију.

Петар Краљ, кад би га онако кракатог угледао на вратима поред завесе како преко глава прати шта се дешава на сцени, обраћао му се неком за ту прилику адаптираном репликом. Пера га је волео јер гос'н Миле није много причао. Пили су ћутке и одлично се разумели. Друштвена подела рада никад није била боље удешена него у њиховом случају. Док је летео, Милету се учини да види Петра Краља, и да га чује: „Смрт, ма где одлучио да умреш, тамо већ чека...” И с том мишљу паде на дрва уредно посласана уз листру куће која беше припремио за зиму.

Снаха је одмах позвала хитну помоћ а ови, кад су дошли, рекли су јој да зовне полицију. Инспектор, чим је осмотрио лице места, рекао јој је да зовне мртвозорника.

– Шта ти је судбина – рекла је инспектору, сипајући му ракију. – Ето, баш јуче је она кола са сеном измакао у страну да би посложио цепке. Где му би памет...